

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 12803

YERIKHO

Jacob Pat

*The original of this title comes from the permanent collection of the
YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

יְרֵחַ יְהוּדָה

העיתון הזה קודם

—

יְרֵחַ יְהוּדָה

הוצאת
"פרץ קנדערוויים"
ביום
ארבע-עשר-פאראאין.
פארקס-טוי-היוו אין לענג-וואל
ביאליסטאק.

13/9107

דרוק. וואר-ביאליסטאק

י ר י ח ו .

מין זון עמנואל'קין
א מחנה.

א.

אויפ'ן הויכען בארג איז משה געשטאנען, אויפ'ן בארג,
וואס איז אין עק פון לאנגען מדבר געווען, און פון דערווייטענס
געווען דאס לאנד, וואו דאס פאלק יצט ארומקומען, נאך ער
וועט שוין דעמאלסט גיט זיין. ער איז שוין הונדערט מיט צוואנ-
ציג יאָר אלט, ער וועט שוין דעם ירדן גיט ארומבערנען, אויף
דער זייט מדבר וועט ער פארבלעבען.

אויסגעצויגען אין דער ווייטענס איז געלעגען דאס לאנד,
וואס וועט צו די אירען געהערן. סעדרער און גערטנער און ווייג-
גערטנער און טיטעלבויער האָבען זיך געפלאַכטען. ברכה און
פרוכטבארקייט איז געווען אין שוים פון די פֿעלדער. ריינע,
בלויץ הימלען האָבען זיך איבער יענעם לאנד געוויקעלט און
געוועלפט. אהונצו וועט דאס פאלק קומען, אהונצו נאָך דעם
פֿערציג-יאָריגען מדבר.

צופוסענס דעם באַרג איז די מחנה ישראל געלעגען. פון
פֿארשידענע זייטען האָבען די פֿאָגען פון די שבטים אין דער

לופטען איבער'ן מדבר געוויינט. איבער ראובנים מחנה—די פאן
 מיט'ן רובין-שטיין, פון רוימען קאליר און א סימן—פילכענדלאך.
 שמעונים פאן—דער שטיין מאפאן, דער קאליר-גרוין, דער סימן—
 די שטאט שכם. לוי—דער שטיין—היאצינט, קאליר—גרויליך-
 רויט, און—אורים ותומים, יהודה—דער שטיין—סמאראנד, דער
 קאליר—הימעל-בלוי, דער סימן—א לויב, יששכר—דער שטיין—
 סאפור, קאליר—טונקעל-בלוי, דער סימן—זון און לבנה, זבולון—
 דימקנט, קאליר—ווייס, דער סימן—א שיף, דן—דער שטיין
 אפאל, קאליר—טונקעל-בלוי, דער סימן—א שלאנג, גד—דער
 שטיין—קארדויערנט, קאליר—גרוין, דער סימן—א מחנה, נפתלי—
 דער שטיין אמעסיסט, קאליר—העל-וויין-פאלעט, דער סימן—
 א אינד, אשד—דער שטיין אנאהאט, קאליר—שווארץ, סימן—
 איילבערט, יוסף—דער שטיין—אנוקס, קאליר—טונקעל-ברוין
 בעמאלט מיט צוויי פערדער פאר בירע שבטים, אפרים סימן—
 א אקס, מנשה'ס—א בופעל: בנימינים שטיין—יאספוס, קאליר—
 רעגען-בויגען, זיין סימן—א וואלף.

צופוסענס רעם בארג איז די גאנצע מחנה ישראל געשטאט—
 פאן און געוונגען די געוואנגען:

— ריה, גאט, מיט די טויף-טער אירען...
 און משה האט געוואוכט, אז מיט דער מחנה וועט ער
 שוין נישט זיין, אהינגעו אין לאנד וועט ער שוין נישט קומען. און

משה האט זיך געזעגענט מיט די פויגעלאך, וואס פליהען אין אלע פיר עקען וועלט, מיט דעם הויכען בלויזען היממעל און מיט דער ערד, מיט די שטערן און שטערענדלאך אין היממעל, מיט די הויכע בערג און מיט דעם ים—מיט דעם זעלבען ים, צו וועלכען ער איז אמאל מיט זיין שטעקען געקומען.

און משה האט דאס פאלק צונויפגעקליבען און האט פאר אים דערציילט, אז ער וועט אין לאנד גיט קומען, זיין תלמיד יהושוע וועט פאראויס דעם פאלק גיין און אים דעם זענען חיונין, און נאך האט ער זיי געזאגט:

— ערות זאלען זיין היממעל און ערד, אז אויב איר וועט נאך פרעמדע געטער גיין, וועט איר אפגעמעקט זיערן פון דער ערד. און יענע נאכט האט זיך משה'ן א חלום גע'חלומ'ט: עס איז צו אים אין חלום א מלאך געקומען און אוי געזאגט:

— קלייב זיך אים, משה, אדער דו זאלסט בלייבען לעבען און דאס פאלק ישראל זאל דורך שונאים אומקומען, אדער דו זאלסט שטארבען און דאס פאלק ישראל זאל בלייבען לעבען...

האט משה אוי אין חלום געענטפערט:

— זאלען בעסער פארלארן גיין טווענט משה'ס און קיין נאגעל פון אונזעם פון פאלק ישראל זאל גיט געקרימט ווערן...

און גאנץ פריה איז משה אויפגעשטאנען און איז צום
געזעלט פון זיין תלמיד יהושוע געקומען. האָט ער געזען, ווי
דאָס גאנצע פֿאָלק קלייבט זיך ארום יהושוע'ס געזעלט. האָט
זיך משה'ן אזוי שטארק געגלוסט נאָך לעבען פֿלייבען און נאָך
מיט'ן פֿאָלק ישראל זיין און איבער'ן ירדן גיין, און ער האָט
אָנגעהויבען מקנא צו זיין דעם תלמיד זינעם, יהושוע'ן.

— הונדערט מאָל שטארבען און גישט און מאָל מקנא
זיין... — האָט אָבער משה געזאָגט, און ער האָט אָנגעהויבען
אלעמען בענישען פאר זיין פּוּט.

— שטארק זיך און קרעפט'ג זיך, יהושוע, דער זון פון
נון, די וועסט אריינבריינגען דעם פֿאָלק אין לאַנד ארץ, זאָלסט
לֵט מורא האָבען, זאָלסט זיך נישט שרעקען!— האָט ער צו אים
געזאָגט.

און צום פֿאָלק האָט ער גערעדט אזוי:

— איך בעט אייך, אז ווען איר וועט אין לאַנד קומען,
זאָלסט איר מיך און די בייגער מינע געדרינגען און זאָגען:

— ווי צו עמר'ס זון, וואָס איז, ווי אַ פֿערד פאר אונז

געלאָפֿען, און זינען בייגער זינען אין מדבר געפֿאלען.

דערנאָך האָט משה אַ קול געהערט, וואָס האָט געזאָגט

צו אים:

— גמ, משה, ליג זיך מיט דינע עלטערן...

האָט זיך משה און דער אויסגעבעטער בעט געלייגט. א
ליינען-קלייד איז אים געווען אויסגעשפּרײט צוקאָפּענס און צו-
פּוסענס, ער האָט די אויגען פאַרמאַכט, די הענט צוגעפּונעלייגט,
די פּוס צוגעפּונעמקן, און—שוין, דעמאָלט איז משה געשטאַרבן.

אין שפּעטער האָבען די אידען דערציילט, אז זי האָבען
געזען, ווי די מלאַכים האָבען משה'ס נשמה געטראָגען ארויפצו
אין דערהויך, צו די הויכע הוימלען...

קיינער האָט נישט געוואוסט, וואו ס'איז משה'ס קבר. ער
איז פון די בערג צוריק נישט געקומען.

און אז יהושוע האָט געזען, אז משה איז שוין נישטאָ, האָט
ער געשוקט זאָגען אין פּאָלק ארמין:

— גרײט אייך, גרײט אייך... אין דרײַ טעג ארום נמען
מיר דעם ירדן ארויפער, דעם מדבר לאָזען מיר הינטער זיך,
און פאַר אונז ליגט דאָס לאַנד פון מירך און האָנג... גרײט
אייך... גרײט אייך...

אויך דאָס פּאָלק האָט צוריק געענטפּערט יהושוע'ן:

— די וועסט באַפּעלען און מיר וועלען טאָן. די וועסט
אונז שיקען און מיר וועלען גיין...

און ווידער האָט יהושוע געזאָגט אין פּאָלק ארמין:

— פון קנעכטען-הויז, פון מצרים, זיינען מיר ארויס,
פערציג יאָר אין מדבר געווען, בדי אין פֿרייען לאַנד צו קומען,
און שוין ליגט דאָס לאַנד פֿאַר אונז...

אין דאָס פֿאַלק האָט מיט פֿרייד-געשרייען געקעמפֿערט:
— שטאַרק זיך אין קרעפֿטיג זיך!...

ב.

אין שטים איז דאָס פֿאַלק געווען. האָט יהוה צוויי אַנדערע
צו זיך גערופֿען און ער האָט זיי אזוי געוואָנט:

— גיט אין לאַנד ארביי, אין דער שטאָט יריחו ארביי,
און ברוינט אונז דעם גרום פֿון דאָרטען; ווער זיינען די מענשען
פֿון דאָרטען און ווי איז דאָס לאַנד פֿון דאָרטען...

אין מיר וועלען דאָ אויף אייך וואַרטען.

זיינען די צוויי אַנדערע אין וועג אוועק און קיין יריחו
געקומען. ארום דער שטאָט יריחו איז אַרום-און-אַרום אַ דיקע
מויער-וואַנט געשטאַנען, און אין מויער האָט איינע, רחב, געוואוינט;
זיינען די צוויי געשקטע צו דער רחב אין שטוב ארביינגעקומען.
זיי זיינען דאָך מיר פֿון וועג געווען און אויך האָבען זיי גיט
געוואָלט, אז מען זאל זיי אין דער שטאָט דערזען, זיינען זיי

אדמן צו רחב'ן, וואָס איר שטוב איז געווען אין וואָנט פון
שטאָט-טויער.

אַבער מען איז צום מלך פון ירוּחו געקומען און אים
דערציילט:

— פון די בני ישראל זיינען אהערצו אין דער גאָלט
מענשען געקומען דאָס לאַנד איימצווען...
האָט דער מלך געשיקט צו רחב'ן:

— רחב, צו דיך זיינען מענשען אין דער גאָלט געקומען,
ניב זיי ארויס, ווייל אייסקוקען דאָס לאַנד זיינען זיי געקומען.
האָט רחב געוואָלט די מענשען ראַטעווען פון דעם מלכ'ס
שטאַט, האָט זי אזוי געקענטפֿערט:

— יא, געקומען זיינען אהערצו מענשען פון אַ לאַנד,
וואָס איך וויל ניט, און אין אַווענט, ווען מען שליסט דעם
טויער פון שטאָט, און פֿוגסטערנישט, זיינען זיי ארויס, און איך
וויל ניט, וואו זיי זיינען... יאָנט זיי גיך נאָך, און איר וועט זיי
ברייכען.

און די צוויי יהושוע'ס שלוחים האָט זי ביי זיך אין דאָך
באהאלטען.

און דעם מלכ'ס דינער האָבען דעם טויער פון שטאָט
פֿאַרשלאָסען, כדי קיינער זאָל ניט ארויסגיין, און אלעין האָבען

זי זיך איבער די בריקען אדעקגעלאזען נאכצוואַנגען און כאפען
די צוויי פעשקמע.

איבער די וועגען יאָגען זיך די נאָליאָגער, נישטערן און
זובען איבער די בריקען: וואו זינגען די מענשען פון ישראל! —
מען דארף זי צום מלך פון גרויסען און דער ליין וועט
זיין א גרויסער.

און די צוויי שליחים קלויבען זיך נאָר אינשלאָפען בי
רחבין אויפ'ן דאך. איז רחב צו זי ארויפגעקומען און און דער
שטיף געפרויט:

— איך ווייס, אז דאָס לאַנד וועט געהערן צו איך... איינער
שרעק איז אויף אונז געפאלען און אונזער הארץ איז אינווייניג
פון אימה צוגאנגען... מיר האָבען פון איינער נאָט געהערט, וואָס
ער איז אויפ'ן הימל און אויף דער ערד, אויבען און די
וואַלקענס און אונטען אויף די פעלדער...

און זי בעט בי זי:

— ווען איר וועט אהער און לאנד קומען, וואָלט איר
לעבען לאָזען מיר, מיין טאטען און מיין מאמען, מינע ברידער
און מינע שוועסטער...

און זי גיט נאָך צו:

— איך האָב מיט איך חסד געטאָן, וואָלט איר מיט מיר
חסד טאָן.

האָבען די צוויי שליחים אין דער־שמיל געקענטפערט:

— אונזער נפש גיבען מיר פֿאַר אײַערן... חסד וועלען

מיר מיט דיר און מיט דיין טאטענס הויז טאָן...

עס איז אין מיטען נאכט געווען. די שטאָט יריחו איז
געטלאָען. דעמאלסט האָט רחב א שטרוק אראָפגעלאָוען פֿון
איר פענסטער אויף דר'ערד אראָפ, און איר פֿענסטער איז דאָך
אין מייער פֿון שטאָט געווען און צו די פֿעלדער ארויסגעקומען.
צו די פֿעלדער, וואָס אויף יענעם זיט שטאָט. אויפ'ן שטרוק
האָבען זיך די צוויי שליחים אראָפגעלאָוען.

— וואָסס אָן דיין פענסטער דעם רויטען שניידעל אָן-

קינען—האָבען זי צו רחב'ן געוואָנט—וועלען מיר שפעטער
דערקענען די שטוב, און וועלעך די זיצט.

עס איז דעמאלסט נאכט געווען, און אַזן יריחו האָט דאָס

קינעך ניט געווען און קינעך ניט געהערט.

ג.

זינען די שלוהים פֿון יריחו אוועק. געגאנגען זינען זי
צו די בערג, פרי דאָרט זיך אויסצובאהאלטען פֿון די נאַפֿיאָנער.
דרום טעג און דרום געלט האָבען זי זיך אין די בערג באהאלטען.

די נאכיאָנער האָבען זי געוואָלט און ניט געפֿונען און מיט
ליידיגטן געקערט זיך צום מלך.

און די צוויי שליחים האָבען געאָלט, פֿון דעם באַרג
האָבען זי גענידערט, צו יחושוע געקומען, צו אים און געזעלט
אריין און פֿון אַרץ אים פֿאַרצײלט.
און אויף האָבען זי געזאָגט:

— אונזערס איז דאָס לאַנד, פֿאַר אונז איז די שטאָט...
און איז פֿרומאָרגען שטאַט אויף יהושוע, ווען די זון איז
נאָך אינצט צו קניגטן און די הנמלען ארויס, און איז צוזאמען
מיטן פֿאַלק צום ירדן געקומען.

און איבערן ירדן האָט זיך דאָס פֿאַלק געטראָגען, און
יהושוע האָט צום פֿאַלק גערעדט:

— זײַט וויסען, אז אַ לעבעדיגער גאָט איז צווישען אונז...
זײַט וויסען... זײַט וויסען... שטאַרקט זיך און קרעכטיגט זיך!...
און גערופֿען האָט ער צוועלף מענטשען פֿון צוועלף שבטים,
האָט זי באַמלען: צוועלף שטחנער פֿון ירדן ארויסגעמען, אויף
די אקסלען טראָגען און זי צוזאמענלײגען אויף דעם אָרט, וואו
זיי וועלען די גאָט געכטיגען.

— וואָס עס פֿאַר אַ צוועלען זײַן—האָט יהושוע געזאָגט—
מאָרגען וועלען די קנידער פֿרעגען: וואָס באַמייטען די צוועלף

שטיינער?—וועלן מיר ענטפערן: פון קנעכטען הייז—פון מצרים
ארויס איז דאָס פּאָלק, און איבער'ן ירדן געגאנגען!...

און דאָס גאנצע פּאָלק איז איבער'ן ירדן געגאנגען: די
כהנים, די לויים, פרויען און קינדער, שעפּסען און רינדער, און
צווישען זי—פּערציג טויזענד באוואָפּענטע זון פֿון ראובן, פֿון
גד און פֿון האַלבען מנשה.

געקומען זיינען זי צו די טויערן פֿון יריחו.

ד.

ביים ארײַנגאנג פֿון זײַן געצעלט איז יהושוע געוועסען און
געקוקט אין דער ווייטעניש. דאָ גאַהנט ליגט דאָס געבענשטע
לאַנד. עס שאַמענט זיך די פֿעסטונג פֿון יריחו. אַ הינצו אין
יענעם לאַנד, דארף ער מוט'ן פּאָלק קומען. דאָרט איז אַ שונא
דאָ, וואָס וועט זיך זעהרן, אַ שונא, וואָס האָט רײטוועגענער
און בייגענג. וועט מען קענען איהם בייקומען?...

וויס יהושוע, אַז משה האָט פֿון וואַלקען-נייל געהערט
דעם קול, וואָס האָט צו אים גערעדט, דונערן און בליצען—ער
זעט גור פֿאַר זיך די פֿעלדער פֿון יריחו, די פֿעסט-געמײַערטע
יריחו'ס מאַנט, און חנטיער אים ליגט אונטער'ן הימעל דאָס
פּאָלק צולייגט.

ווי ער וואלט וועלען האבען עפעס א ציילען, אז ער איז
זיט אלס, אז הילף ליגט אין זיין יעג. —

— און וואס וועט זיין אז דאס פאלק וועט זיך אומקערן
מיט'ן רוקען צו די איינוואוינער פון ירוחו?..— וועט דאס דערהערן
דער בנעני, וואס זיצט אין לאנד, און וועט אונז ארומברענגען
אין וועט אונזער נאמען אפשוידען פון דער ערד?..

זיצט יהושוע און קוקט און לאנד אריין, איבער וועלען
עס הענגען טיפּע בלויע הימלען, קוקט ארויפצו צום לאנד, וואו
עס קושען זיך היטעל מיט ערד אין ווערן איינס. —

און יהושוע האט אויפגעהויבען זינע אויגען און ער האט
דערזען, אז אימוצער שטייט לעבן אים מיט א בלויען שווערד
אין האנט, איבער אלען און מיטען פעלד.

— ווער בייסטו, דער מיט'ן שווערד? בייסטו א פריינד צו
א פריינד?— האט יהושוע גערופען צו אים.

נאר עס האט זיך יענעם קול דערהערט צוריק צו יהושוע'ן:

— דער שר צבא פון גאט ביי אונד... איך בין דא איצט אין

פעלד נעקומען...

ווי יהושוע האט דאס דערהערט, איז ער צו דער ערד

געפאלען און געקניפט און גערופען:

— וואס דערט מײן האר צו מיר?

אין ווידער האָט יהושוע דעם קול געהערט: —
זיך אַרױפֿ דעם שוין פֿון דין פֿוס!.. דער אָרט, וואָס
די שטאָט, איז הייליג!..

און יהושוע האָט אזוי געטאָן — — —
און לאַנג האָט נאָך יהושוע אין לאַנד-ארטן געקוקט.
לאַנג איז ער נאָך געלעבן געבויבן צו דער ערד און געטראַכט
וועגן ציבליך, וואָס האָט זיך צו אים באַוווּזן. דער שר צבא
איז שוין לאַנג פֿאַרשוואַנדען געוואָרן פֿון הינטער יריחו'ס בויערן.

ד.

און די שטאָט יריחו איז פֿאַרשלאָסען און פֿאַררוינגעלט.
קומער גיט פֿון שטאָט גיט אַרױס און קומער קומט אין שטאָט
גיט אַרױס, עס פֿלאַטערט נאָך אין די הערצער די אימה. די
שומרים אַיבער יריחו'ס בויערן זאָגן נאָך אָן פֿון שעה צו שעה
דעם מלך פֿון יריחו, אז ישראל לאַנגערט הינטער די בויערן.

און יהושוע האָט צום פֿאָלק אזוי געזאָגט:
— זיבן טעג וועלען מיר די שטאָט אַרומרוינגלען; פֿאַר-
אײַם—די פֿהנים און נאָך זי—דאָס פֿאָלק. יעדען טאָג וועט
מען נאָך אַינמאָל אַרומרוינגלען און דעם זיבעטען טאָג וועט מען
זיבן מאל אַרומרוינגלען. פֿאַראַײַם וועלען זיבן פֿהנים גיין מיט

זיבען שופרות אין די הענט—וועלען ווי שאלען אין די שופרות.
דאס פאלק זאל אין שופרות ניט שאלען און קיין קול ניט לאזען
הערן. ביו עם וועט קומען דער טאג, און איך וועל צום פאלק
זאגען: „שאלטו“, דעמאלסט וועלען אלע אין די שופרות בלאזען
און שאלען.

ס'איז דער ערשטער טאג געווען. אונדערפריה אין יהושוע
איפגעשטאנען און מען האט די ווענט פון יריחו ארומגערינגעלט.
זינען פאראויס די פהנים געגאנגען און אין די שופרות געשאלט
און נאך זי איז דאס פאלק געגאנגען אין געשווינגען. נאך דעם
האבען זיך אלע צוריק צו די געצעלטען געקערט.

אין יהושוע אויף דעם צווייטען טאג פריה איפגעשטאנען,
און וינדער זינען פאראויס די פהנים געגאנגען אין אין די
שופרות געשאלט, און נאך זי איז דאס פאלק געגאנגען. האט
מען די שטאט יריחו ארומגערינגעלט און צוריק צו די געצעלטען
געקערט.

האט מען אזוי זעקס טעג געטאן. אין געקומען דער זיבעטער
טאג, דאס גאנצע פאלק ווייס, אז היינט איז דער טאג—היינט
איז דאס זיבעטע מאל.

גלייך מיט'ן מארגענשטערן איז דאס פאלק איפגעשטאנען.
דוהנגע און שטילק אין פריחמארגען-טיין זינען די פעלדער פון

זריחו געלענען. שטום זינען געשטאנען די פאררונגעלעטע טויערן
פון יריחו—ניט איין און ניט אויס. שרעק און אימה אין דאָס
אינגעווייניג, איבער די ווענט, אומגעגאנגען, און פון דרויסען-ניט
האָט דאָס פֿאַלק געוואַרט און געהאַפֿט.

האָט מען דעם זיבעטען טאָג זיבען מאָל די שטאָט אַרום-
גערינגעלט, און ווען מען איז דעם זיבעטען מאָל אַרוםגעגאנגען,
האָט יהושוע צום גאנצען פֿאַלק גערופֿען:

— שאלט אלע און די שופרות... אונזערע אונדז שטאַט!...

שאלט אלע און די שופרות!...

און מען האָט אָנגעהויבען צו שאלען. האָט מען און אלע
עקסן פֿון פֿאַלק די שופר-קולות דערהערט, האָט דאָס גאנצע
פֿאַלק זיך צושאלט און צורוישט, די כהנים האָבען און די
שופרות געבלאָזען, און נאָך זי האָט דאָס פֿאַלק געטאָן, ביז די
ווענט פֿון שטאַט זינען אינגעזאלען, און דאָס פֿאַלק איז און
שטאַט אַרײַנגעקומען.

.1

און יהושוע מיט'ן פֿאַלק און שטאַט יריחו אַרײַן און אלע
אונזערן שווערד סעוואַרפען: מענשען, פֿיה און אייזלען...
און געזאָגט האָט יהושוע, אז מען זאָל פֿון דאָס גוטס, מען

זאל פון גאלד, און זילבער, און אייזען, און קופער ניט נעמען —
הייליג איז דאס, ניט צורירן.

און צוויי שלוחים האָט ער געשיקט צו רחב"ק, כדי מקום
זיין, וואָס מען האָט איר צוגעוואָפּט:

— איר און איר פֿאָטערס הויז ניט צו פֿארטיליגען. לאָזען
איר לעבען, איר טאטען און מאמען, אירע ברודער און שוועסטער.
אין נאך און זעלבען טאָג איז צום הנמלל אויפגעגאנגען
דער רויך און פֿיער פֿון דער שטאָט יריחו.

פֿון ארום האָבען דאָס די שמעט נעזען און געוואוסט
האָבען זיי:

ישראל האָט די שטאָט יריחו פֿאַרנומען...

I. ערשטע ביבלישע סעריע:

משה.	פון יעקב פאט.	פריי 25 קאפ.
דוד.	" " "	" " "
דען.	" " "	" " "
שמעון.	" " "	" " "
יפתח.	" " "	" " "

II. קינדערשע דערציילונגען אין מעשהלאך.

ביי דער שניי מלכה. פון יעקב פאט.

מאירקע.

ביים סמאלער.

די הארפע.

מיט פאסטערלינגען זיך ווינדען.

פון קינדערדיים, בואליכטאק, דייטשע II

Zur Verbreitung im Gebiet des Oberbefehlshabers Ost
und zur Ausfuhr zugelassen

Zum Druck freigegeben 14152 vom 17. 1918

Buchprüfungsamt
Ob. Ost.